

?Tarragona 2017: quan la realitat impugna les mentides

«Ens han dit tants cops que tot rutllava bé i que els diners hi serien que els diners semblava que, sense ser-hi, hi eren, però finalment, com al conte del vestit nou de l'emperador, la realitat tossuda ha trucat a la porta i ha dit que l'emperador anava en calçotets» | «Si el projecte estrella de l'equip de govern de la ciutat no existia durant tot el temps que ens l'han venut com a centre motor de la vida municipal, crec que ens hauríem de preguntar definitivament si l'actual equip de govern existeix o és només una holografia»

Una de les coses que més fàstics em fa és la mentida. Més encara quan aquesta mentida és amplificada, repetida i tornada a dir a veure si algun il·lús que no se la creia perquè li sonava a massa mentida se l'acaba creient i així passa a fer més àmplies les files dels que es creuen els dogmes de fe perquè altres els creuen.

Aquest dimarts 13 de desembre de 2016, el Govern espanyol ha deixat clar, per si algú encara en dubtava, que mai no havia existit cap subvenció pública destinada a l'organització dels Jocs Mediterranis de Tarragona 2017. Cardenal ja ho havia dit però ara ho ha corroborat el ministre d'Educació, Cultura i Esports, Íñigo Méndez de Vigo, en resposta a una pregunta d'ERC al Senat.

Així doncs, el Govern municipal tarragoní s'ha estat enganyant i enganyant-nos, mentint-nos i mentint-se? Ens han dit tants cops que tot rutllava bé i que els diners hi serien que els diners semblava que, sense ser-hi, hi eren, però finalment, com al conte del vestit nou de l'emperador, la realitat tossuda ha trucat a la porta i ha dit que l'emperador anava en calçotets. Ja ho sabíem però gràcies per dir-nos-ho en veu alta perquè al final acabarà semblant que si no hi ha Jocs és per culpa dels partits de l'oposició a l'Ajuntament. De fet, l'alcalde ja ho va intentar insinuar però no s'ho va creure ni ell i va deixar aquest camí.

Suposo, i ho suposo perquè ho vull suposar i a priori no em crec que ningú tingui interessos ocults en res, que la insistència de l'equip de govern en aquests sentit era producte de la il·lusió que tenien. Era tanta la il·lusió que aquesta no els permetia veure la realitat i en repetien una de la qual no hi havia cap constatació empírica. És a dir que malgrat són una colla de mentiders no ho feien amb mala intenció...

El Fernández, que és més viu que la fam, ja va córrer a allunyar-se d'aquest teatret a la seva estimada Barcelunya i el Prats, que recordarem com un bon conseller de Cultura sense pressupost per la gràcia de Pau Pérez, mai no s'ha expressat públicament com a entusiasta del Jocs, tot i que quan toca sempre vota lacònicament sí com no podia ser d'una altra manera.

Al Senat, el ministre, per tal de situar el tema, també va explicar que les consignacions pressupostàries "no es fan amb declaracions", quelcom que no calia que ens digués, almenys a l'oposició, perquè ho sabíem des del primer dia. No entenc com persones formades, que coneixen l'administració pública perquè fa vint anys o més que hi cobren com a representants que diuen que són de la ciutadania.

El projecte estrella de l'equip de govern, autèntic motor i motiu del «pacte de la catifa» segons els tres signants, no tenia pressupost. I ja se sap que allò que no té pressupost no existeix. I si el projecte estrella de l'equip de govern de la ciutat no existia durant tot el temps que ens l'han venut com a centre motor de la vida municipal, crec que ens hauríem de preguntar definitivament si l'actual equip de govern existeix o és només una holografia.

Em pregunto si l'actual govern existeix o és només la forma que han pres els obstacles que avui té la ciutat de Tarragona per esdevenir un municipi al servei de les persones que hi vivim, una ciutat que posi la qualitat de vida de totes les persones que hi fem vida per davant de les fortunes dels que cada 12 anys intenten algun *pelotazo* que els permeti, a ells i els seus fills, continuar lluint com sempre han lluit aquells que de qui parlava Salvador J. Rovira en un llibre, *Rics i poderosos però no tant*, que crec d'obligada lectura per a qualsevol que vulgui saber i il·lustrar-se sobre una inèrcia familiar, que no és nova, i sobre uns badalls que fa anys que són part inexcusable del tarragoninisme més encaspat i, també, familiar.